

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/53/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120304110
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6120304110.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej v právnom spore žalobcu: SetCar sk, a.s, so sídlom Sučany, ul. Priemyselná č. 10, IČO: 50 387 189, zastúpeného splnomocneným zástupcom JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom so sídlom Q., ul. S. č. X proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, ul. Štefánikova č. 17, IČO: 31 595 545, zastúpenému splnomocneným zástupcom JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom O. - K. Q., P. K. č. XXXX/XA, o zaplatenie sumy 396,63 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 49C/63/2020-72 zo dňa 03. novembra 2020, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e.**

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 49C/63/2020-72 zo dňa 03.11.2020 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 396,63 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.). Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobou podanou na súde dňa 22.05.2020 sa žalobca domáhal proti žalovanému vydania platobného rozkazu, ktorým by ho súd zaviazal zaplatiť mu sumu 396,63 eur a nahradiť trovy konania s tým, že na základe škodovej udalosti evidovanej u žalovaného došlo ku škode na vozidle poškodeného. Škodová udalosť mala byť spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. V dôsledku uvedeného mal byť poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb a to zapožičaním si náhradného vozidla u žalobcu. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru, ktorou si uplatnil náhradu u žalovaného. Oznamením o poistnom plnení žalovaný oznámil poškodenému šetrenie udalosti tak, že neuznal uplatnenú výšku v plnom rozsahu. Poškodený následne uzatvoril so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z predmetnej poistnej udalosti z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla a uvedenú skutočnosť mal oznámiť žalovanému. Žalovaný namietal to, že žalobca nemá byť vo vedenom konaní aktívne vecne legitimovaný. Uplatnené nároky žalobcu sú preto nepreukázané, neoprávnené a nedôvodné. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi (faktúra č. 180617 za prenájom náhradného vozidla, zmluva o prenájme vozidla č. 5838 z 29.10.2018, zmluva o postúpení pohľadávky z 13.11.2018, list z 13.11.2018 adresovaný žalovanému predstavujúci oznámenia postúpenia pohľadávky, oznámenie žalovaného o poistnom plnení zo dňa 28.11.2018) a na predmetnú vec aplikoval citované zákonné ustanovenia (§ 427 ods. 1, 2, § 428, § 442 ods.1, 3, § 443, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. d/, f/, g/, § 4 ods. 1, 2 písm. b/, ods. 4 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o

zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 381/2001 Z. z.“). Pohľadávku poškodeného voči žalovanému na náhradu nákladov za užívanie náhradného vozidla posúdil ako existujúcu pohľadávku, ktorá vznikla poškodenému v dôsledku fakturácie prenájmu náhradného vozidla zo strany žalobcu, ktorý si počas opravy poškodeného vozidla prenajal náhradné vozidlo. Považoval postúpenie pohľadávky poškodeného voči žalovanému na náhradu nákladov za užívanie náhradného vozidla na žalobcu, a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi žalobcom a poškodeným, za platný právny úkon, v dôsledku ktorého je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu na uplatňovanie si časti predmetnej postúpenej pohľadávky v tomto konaní. K uvedenému záveru súd dospel z dôvodu, že Občiansky zákonník v § 525 Občianskeho zákonníka nevyklučuje postúpenie predmetnej pohľadávky. Nemožno sa preto stotožniť s argumentáciou žalovaného, podľa ktorého z dôvodu, že poškodený bol dlžníkom žalobcu, nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky poškodeného voči žalovanému na žalobcu (vysporiadanie záväzku poškodeného voči žalobcovi z titulu neuhradenej faktúry bolo totiž vyriešené v zmluve o postúpení, bod 5, a to vzájomným započítaním s nárokom poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky). Poškodený ako právny predchodca žalobcu mal z uzatvorenej zmluvy o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla právo, aby žalovaný za neho nahradil preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí. Súd bol toho názoru, že takým nárokom je aj žalobcom uplatňovaná žalovaná suma, a to s prihliadnutím na rozhodovacu prax súdov, podľa ktorej skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. Poškodený nemožnosťou používania svojho motorového vozidla je paralyzovaný, a preto nie je možné spravodlivo v uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového vozidla, dožadovať sa v súdnom spore ešte splnenia ďalších podmienok. (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 22.11.2017 sp. zn. 13Cob/110/2017). Vzhľadom na potrebu poškodeného počas trvania opravy poškodeného vozidla využívať náhradné motorové vozidlo, súd neuznal krátenie počtu dní, za ktoré sa malo vyplatiť nájomné za prenájom náhradného motorového vozidla zo strany žalovaného, nakoľko nájomná zmluva bola uzatvorená na obdobie od 29.10.2018 do 13.11.2018 (t.j. 16 dní nájmu). Tvrdenie žalobcu, že doba nájmu náhradného vozidla zodpovedá dobe, po ktorú bolo vozidlo poškodeného v servise za účelom jeho opravy žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel, preto súd mal toto skutkové tvrdenie žalobcu v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“ za nesporné. Zníženie sumy stanoveného denného nájomného zo strany žalovaného taktiež nie je možné akceptovať, nakoľko nemožno objektívne požadovať od poškodeného, aby v prípade poistnej udalosti, kedy utrpí škodu na vozidle, ktoré má v držbe a nemôže ho využívať, hľadal prenajímateľa náhradného vozidla, ktorý účtuje čo možno najnižšie nájomné. Uvedené podľa názoru súdu by poškodeného v jeho situácii zaťažilo nad primeranú mieru. Zároveň žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal dôvodnosť zníženia fakturovaného nájomného, keď žalovaný znížil poistné plnenie o prevádzkové náklady, ktoré by inak vznikli užívaním poškodeného vozidla. Súd potom na vykonané zníženie sumy poistného plnenia zo strany žalovaného nemohol prihliadnuť. S prihliadnutím na uvedené závery priznal žalobcovi nárok vyplývajúci z rozdielu medzi fakturovaným nájomným za prenájom náhradného vozidla a sumou, ktorú žalovaný žalobcovi z tohto titulu vyplatil (t.j. 844,80 eur - 448,17 eur = 396,63 eur).

S poukazom na ust. § 255 ods. 1 C. s. p. rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa zásady úspechu v konaní a vzhľadom na skutočnosť, že žalobca mal v konaní úspech v plnom rozsahu. Priznal mu preto nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.) a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.). Považoval rozsudok prvoinštančného súdu za nesprávny, nezákonný a navyše aj arbitrárny. Rozsudok je podľa neho výsledkom zjavnej svojvôle súdu a trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou. Mal za to, že súd vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol podľa jeho názoru na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Podľa neho medzi procesné záruky spravodlivého súdneho konania patrí nepochybne aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Ďalej žalovaný mal za to, že súd sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s namietanou aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu vo vedenom spore. Zo súdom uvádzaného zisteného skutkového stavu (ktorý vychádza a súčasne ho potvrdzujú aj dôkazy predložené žalobcom) vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Na základe toho poškodený predstavoval subjekt, ktorý

bol dlžníkom žalobcu. Uvedené preukazuje faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený a nie žalovaný. S poukazom na uvádzané skutočnosti ako aj znenie § 524 Občianskeho zákonníka vyplýva, že nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu (nakoľko uvedenú pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil a teda mu ako pohľadávka nevznikla), ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. K úhrade faktúry pritom v uvedených súvislostiach logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v predloženej zmluve o postúpení. Z tejto totiž jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky (v zmysle vyššie uvedeného podľa jeho názoru neexistujúcej) a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt na strane žalobcu v predmetnom súdnom konaní. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu viažucu sa k uzatvoreniu zmluvy o postúpení medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, týkajúcej sa nemožnosti uzatvorenia takéhoto zmluvného vzťahu, a to z dôvodu, že predmetom zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky zo strany poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi (t.j. neexistujúci predmet postúpenia), je takýto právny úkon podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka zjavne absolútne neplatný. Žalobca vo vedenom spore žiadnym spôsobom nepreukázal, že poškodený pred údajnou cesiou pohľadávky aj uhradil faktúru žalobcovi, v kauzálnom dôsledku čoho nemohla poškodenému vzniknúť ani pohľadávka voči nemu z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla. Obsah žalobcom predloženej zmluvy o postúpení práve naopak preukazuje nezaplatenie faktúry zo strany poškodeného, a to ešte pred samotnou údajnou cesiou pohľadávky. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je teda nepochybné, že údajný postupca pohľadávky (in concreto poškodený) nikdy nebol majiteľom pohľadávky voči žalovanému. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd vydal rozhodnutie, ktorým zruší rozsudok okresného súdu a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného považoval tvrdenia žalovaného, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj tvrdenia o neexistencii uplatnenej pohľadávky za neopodstatnené. Súd vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dokazovanie mal jeho aktívnu vecnú legitimáciu za preukázanú z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k platnému postúpeniu predmetnej pohľadávky z poškodeného na neho. Právne posúdenie a odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu v otázke namietanej jeho aktívnej legitimácie považoval za zrozumiteľné a správne. V danom ohľade poukázal na rozsudok Krajského súdu Žilina č. k. 9Co/30/2019-147 zo dňa 25.04.2019 a na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 43Cob/54/2019-124 zo dňa 13.06.2019. V danom smere tiež na skutočnosť, že postupovaný bol nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý má poškodený voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Považoval preto za nesprávne a zavádzajúce tvrdenie žalovaného uvedené v podanom odvolaní, že predmetom zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky, ktorú on ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi. To, že žalovaný akceptoval postúpenie pohľadávky je napokon zrejmé aj z toho, že čiastočné poistné plnenie poukázal na jeho účet ako postupníka. Žalovaný tak svojim konaním sám potvrdil jeho aktívnu vecnú legitimáciu už v rámci likvidácie poistnej udalosti, čo potvrdzuje aj predložené oznámenie o poistnom plnení. V čase pred podaním žaloby tak žalovaný nemal najmenšiu pochybnosť o postúpení pohľadávky. Keďže zo strany žalovaného bolo poskytnuté čiastočné poistné plnenie, nemôže byť sporné ani to, že poškodenému vznikol nárok na preplatenie účelne vynaložených nákladov za najom náhradného vozidla. Prenájom náhradného vozidla je totiž súčasťou judikatúrou považovaný za skutočnú škodu, teda za majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť k uvedeniu veci do predošlého stavu. Túto skutočnosť napokon obsahuje aj samotné usmernenie členov SKP č. 17/2002, z ktorého žalovaný vychádza pri šetrení poistných udalostí. K namietanej arbitrárnosti a svojvôle súdu prvej inštancie možno podľa žalobcu uviesť iba jedno, a to poukázať na základné princípy C. s. p., predovšetkým na čl. 4, 5, 15 a 17, na ktorých stojí tento procesný právny predpis a ktoré hoci netvorí paragrafové znenie zákona nemožno ignorovať. Napokon aj rozhodnutia, na ktoré žalovaný odkazuje vo svojom odvolaní uvádzajú, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutia nemožno chápať tak,

že sa vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. V danom smere sa totiž kladie dôraz predovšetkým na jednoduchosť a zrozumiteľnosť rozhodnutia. Podľa nálezů Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 119/03-30 súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky. Uvedené podľa neho napadnutý rozsudok spíňa. To, že sa žalovaný nestotožnil s názorom súdu riadne odôvodneným v napadnutom rozsudku ešte neznamená, že tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Krajský súd Žilina v rozsudku sp. zn. 13Cob/75/2018 zo dňa 19.09.2018 v obdobnej veci konštatoval, že ak žalovaný namietal tvrdenia a dôkazy o výške a dôvodnosti ním uplatnenej škody, bolo na ňom, t.j. na žalovanom, aby poskytol súdu v rámci dokazovania nielen tvrdenia, ale tiež dôkazy, ktorými by podložil svoje závery. To sa však v tomto prípade nestalo. Podľa žalobcu pokiaľ ide o namietanú absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi ním a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry nespôsobuje rozpor s ustanovením § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Uvedené zastrešuje jeden dokument a to predložená zmluva o postúpení pohľadávky, v zmysle ktorého došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Akékoľvek tvrdenia žalovaného o neexistencii predmetnej pohľadávky, neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a rozpore s ust. § 524 Občianskeho zákonníka sú preto neopodstatnené. V danom smere je nevyhnutné poznamenať, že poškodený má v zmysle zák. č. 381/2001 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla od žalovaného a nie od neho (prenajímateľa vozidla). Dižníkom tak v tomto prípade je práve žalovaný a nie poškodený. V čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR neodporuje zákonu. Tvrdenie žalovaného ohľadne postúpenia pohľadávky mal žalobca za nesprávne a zavádzajúce, nakoľko ide o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie so samotným nárokom na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. Rovnako tak tvrdenie, že prejav vôle účastníkov smeroval najprv k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu vzájomných pohľadávok jeho a poškodeného považoval za ničím nepodložené a zjavne účelové. Podotkol, že v zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil predmetnú faktúru za nájom a súčasne mu postúpil za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v jeho majetkovej sfére. Stotožnil sa preto s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019, podľa ktorého sa žalovaný snaží zmluvu o postúpení pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom „rozfázovať“ a následne rozborom jej takto rozčlenených častí navodiť dojem obchádzania zákona. Predmetná zmluva však tvorí jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej strán/subjektov. Nespochybnou vôľou poškodeného a jeho bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie použiť/uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov. V rámci zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatou za postúpenie pohľadávky. Žalobca rovnako tiež odkázal na ďalšie rozhodnutia odvolacieho súdu v skutkovo a právne obdobných veciach (napr. sp. zn. 9Co/86/2019 zo dňa 27.06.2019, sp. zn. 10Co/316/2018 zo dňa 20.06.2019, sp. zn. 6Co/148/2019 z 21.08.2019, sp. zn. 10Co/103/2019 z 26.09.2019, sp. zn. 6Co/23/2019 zo dňa 21.08.2019, sp. zn. 6Co/122/2019 z 21.08.2019, sp. zn. 6Co/79/2019 zo dňa 25.09.2019, sp. zn. 10Co/182/2019 zo dňa 26.09.2019), v ktorých Krajský súd v Žiline zaujal vyššie uvedené stanovisko. Na základe uvedeného nie je podľa žalobcu možné hľadiť na skutočnosť vzniku škody tak formalisticky, že poškodený neuhradil predmetnú faktúru, dokým nedošlo k fyzickému prevodu finančných prostriedkov z majetkovej sféry poškodeného do jeho majetkovej sféry (prenajímateľa). Neexistuje predsa rozdiel v tom, či poškodený mu uhradí v hotovosti nájomné a následne on zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému, alebo sa toto zrealizuje vzájomným zápočtom. V zmysle rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/135/2019-186 zo dňa 25.06.2019 to, že uvedený záväzok postupca priamo nesplnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje tiež jeden zo spôsobov zániku dlhu, nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. Podľa žalobcu tak na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol existujúcu žalovanú pohľadávku, ktorá zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v prejednávanej spore. Obdobný názor možno nájsť aj v iných rozsudkoch Krajského súdu Žilina, konkrétne č. k. 11Co/174/2019-163 zo dňa 24.09.2019, č. k. 11Co/203/2019 -113 zo dňa

24.09.2019, sp. zn. 5Co/111/2019 zo dňa 26.11.2019, sp. zn. 9Co/30/2019 zo dňa 25.04.2019, sp. zn. 6Co/122/2019 zo dňa 21.08.2019, sp. zn. 11Co/214/2019 zo dňa 29.10.2019, či uznesení Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co/163/2019 z 27.08.2019. Pre úplnosť považoval tiež za potrebné poukázať na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018, podľa ktorého súd prvej inštancie pochybil, pokiaľ vyslovil záver, že poškodený neuhradil žalobcovi faktúru za nájom vozidla, čím na strane poškodeného nedošlo k zmenšeniu majetku o žalovanú sumu, t.j. k vzniku skutočnej škody a v závislosti od toho nedošlo ani k platnému postúpeniu práva poškodeného na náhradu škody. Tu je potrebné vychádzať zo zmluvy o postúpení pohľadávky, nakoľko predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Úhradu nájomného tak supluje v tomto prípade samotné postúpenie. Odvolací súd taktiež konštatoval, že je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody.

Žalobca preto navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaný na vyjadrenie žalobcu písomne nereagoval.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou sporu (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.) po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 C. s. p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.).

6. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobe žalobcu uplatňujúceho si na žalovanom zaplatenie sumy 396,63 eur v plnom rozsahu vyhovel z dôvodov uvedených v bode 1. odôvodnenia tohto rozsudku.

7. Zo spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že dňa 22.10.2018 došlo v Hliníku nad Váhom k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle zn. Nissan Qashqai EČV:BY457BG, ktorého držiteľom v čase škodovej udalosti bol Q. F. (poškodený). Na danom vozidle bola škoda spôsobená motorovým vozidlom zn. Peugeot EČV:ZA996HJ, ktoré bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného. Daná skutočnosť nebola medzi stranami sporná. Taktiež nebolo sporné, že počas trvania opravy poškodeného vozidla si poškodený prenajal motorové vozidlo zn. Nissan Qashqai EČV:BL481OK na základe zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 5838 zo dňa 29.10.2018, uzavretej so žalobcom ako prenajímateľom. Po skončení nájmu vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 180617 zo dňa 12.11.2018 splatnú dňa 27.11.2018 na sumu 844,80 eur s DPH za obdobie od 29.10.2018 do 13.11.2018 t.j. 16 dní (výška denného nájomného 44,- eur t.j. 704,- eur a DPH 140,80 eur). Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.11.2018, uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom vyplýva, že ňou bola postúpená pohľadávka vo výške 844,80 eur z titulu nároku poškodeného voči poisťovni (žalovanému) podľa § 4 zák. č. 381/2001 Z. z. Nárok predstavoval účelne vynaložené náklady za nutné užívanie náhradného motorového vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 22.10.2018 na vozidle zn. Nissan Qashqai EČV:BY457BG. Zmluvné strany sa dohodli, že postúpenie pohľadávky je odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky je vo výške 844,80 eur, ktorá zodpovedá faktúre č. 180617 vystavenej SetCar (žalobca) ako prenajímateľom postupcovi ako nájomcovi náhradného motorového vozidla zn. Nissan Qashqai EČV:BL481OK (poškodenému). Zároveň sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo) sa podpisom tejto zmluvy započítavajú, pričom spoločnosť SetCar (žalobca) si bude uvedenú pohľadávku vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Listom zo dňa 13.11.2018 poškodený v zmysle § 526 Občianskeho zákonníka oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky. Listom zo dňa 28.11.2018 oznámil žalovaný žalobcovi, že dňa 27.11.2018 ukončil šetrenie poisťnej udalosti a v prílohe predkladá výpočet výšky plnenia. Priznal náklady na prenájom vozidla počas doby nevyhnutnej opravy - priznané 9 dní, neprimerané náklady na náhradné vozidlo: 7 dní, odpočítané prevádzkové náklady na prenajatom vozidle, ktoré by inak vznikli užívaním poškodeného vozidla podľa najazdených kilometrov na prenajatom vozidle. Poistné plnenie poukazuje v zmysle § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka a na základe predložených dokladov na účet SetCar sk, s.r.o. (žalobca) v sume 448,17 eur. Dňa 29.05.2019 zaslal žalobca žalovanému upomienku pred súdnym vymáhaním.

8. Podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu prechádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na jeho podklade dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávanej veci aj správne právne posúdil. Nezistil nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 C. s. p.). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, podľa § 387 ods. 2 C. s. p. konštatuje správnosť dôvodov uvedených v jeho písomnom vyhotovení, na ktoré v podstatných bodoch odkazuje.

10. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C. s. p.), zaoberal sa pri posudzovaní veci iba podstatnými námietkami uvedenými v odvolaní žalovaného a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či nedošlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 161 ods. 1 C. s. p.).

11. Žalovaný v odvolaní v prvom rade považoval rozsudok prvoinštančného súdu za nesprávny, nezákonný a navyše aj arbitrárny, ktorý trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou.

12. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

13. Odvolaciu námietku žalovaného o arbitrárnosti, nesprávnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne normy, ktoré aplikoval na prejednávajúci prípad a z ktorých vyvodil právne závery, ktoré vysvetlil. Odôvodnenie rozsudku súdu obsahuje odpovede na všetky otázky uvádzané žalovaným v odvolaní. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto zodpovedá požiadavkám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 C. s. p.

14. Ďalšou odvolacou námietkou žalovaného bolo, že sa súd nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s namietanou aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu vo vedenom spore.

15. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom okresného súdu o aktívnej legitímácii žalobcu v prejednávanej veci a odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné. Táto legitímácia vyplýva nielen zo zmluvy o postúpení pohľadávky, ale aj zo samotného správania sa žalovaného, ktorý časť poistného plnenia zaplatil žalobcovi. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že poškodený úhradu nájomného považoval za škodu, na zaplatenie ktorej mu vznikol nárok z povinného zmluvného poistenia voči žalovanému v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zák. č. 381/2001 Z. z. a ktorú si mohol voči žalovanému ako poisťovateľovi uplatniť priamo. Na základe tohto zákona tak vznikol záväzkovo-právny vzťah medzi poškodeným a poisťovateľom (žalovaným), kde na jednej strane vystupuje poisťovateľ ako subjekt povinný poskytnúť plnenie a poškodený ako subjekt oprávnený na prijatie takejto plnenia. Tento nárok (pohľadávka) je spôsobilý byť predmetom postúpenia v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Prípady, kedy pohľadávka nie je spôsobilá na postúpenie upravuje ust. § 525 Občianskeho zákonníka, pričom v konaní nebolo tvrdené a ani preukázané, že by tu existovali takéto zákonné dôvody vylučujúce postúpenie. Z vykonaného dokazovania bolo tiež preukázané, že poškodený uhradil nájomné žalobcovi titulom zmluvy o prenájme dopravného prostriedku č. 5838z z 29.10.2018 formou započítania (čo je aj jeden zo zákonných spôsobov zániku záväzku, resp. spôsobov úhrady podľa §

580 Občianskeho zákonníka v spojení s § 581 ods. 3 Občianskeho zákonníka). V zmluve o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa navzájom započítajú. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Dlžníkom v tomto prípade je práve žalovaný nakoľko v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry a teda aj k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky ani podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol postúpený. Podľa zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený tak v rámci jedného dokumentu súčasne uhradil predmetnú faktúru za nájom, čím došlo k vzniku škody a zároveň postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k reálnemu úbytku v majetkovej sfére žalobcu.

16. Vzhľadom na uvedené podľa odvolacieho súdu námietky, ktoré žalovaný uviedol v odvolaní v rámci uplatnených odvolacích dôvodov nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a neumožňujú ani záver o vadách konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 396,63 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a to vrátane výroku o trovách konania, založeného na zásade úspechu žalobcu v spore (§ 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.), ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalobca a to v celom rozsahu a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).